

Pécsi Ítéltábla

Pf.III.20.087/2025/4. szám

A felperes:

felperes (cím1)

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd, cím2.)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd, cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 12. sorszám alatt

A per tárgya:

személyiségi jogi igények érvényesítése

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat:

26.P.20.786/2024/11. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 44.450 (negyvennégyezer-négyszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára – az esedékesség napjáig 48.000 (negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket. Az esedékesség napja a jelen határozat meghozatalát követő hatvanadik nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Pécsi Ítéltábla megnevezését, a jelen határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adószámát fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2020 és 2022 évek között a párt (a továbbiakban: párt) elnöke volt. Az interneten 2020. február 1. napján „Töletek kaptam!... Köszönöm nektek, nagyon jól esik! Éljenek a magyarok!” kommenttel tett közzé

egy fényképet, amelyen az látható, hogy három fiatal férfi egy stadionban olyan magyar nemzeti színű zászlót tart kifeszítve a kezében, amelyen a felperes neve is olvasható.

- [2] Az alperes üzemeltetésében jelenik meg – más hírportálok mellett – a portál internetes oldal, amelyen 2020. július 3. napján „Saját aktivistáival játszatta el személy, hogy mennyire szeretik a fiatalok” címmel megjelent cikk utolsó mondata a cikk tartalmát érintő, más politikusra vonatkozó közlést a felperessel hozta összefüggésbe, miszerint „felperes pártelnök pedig egy képet posztolt arról, mennyire szeretik őt a magyarok, gyorsan kiderült, hogy a képen egy párt-politikus van.”
- [3] A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42.§ (2) bekezdésére, a 2:43.§ d) pontjára, a 2:45.§ (2) bekezdésére, a 2:51.§ (1) bekezdés a) pontjára és a 2:52.§ (1)-(3) bekezdésére alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét az általa üzemeltetett portál portálján 2020. július 3-án „Saját aktivistáival játszatta el személy, hogy mennyire szeretik a fiatalok, de gyorsan lebukott” címmel megjelent cikknek azzal a valótlan tényállítással, hogy egy pártpolitikus is szerepel az általa a Facebookon népszerűségének bemutatása érdekében közzétett fényképen. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 400.000 forint sérelemdíj, és ennek 2020. július 4. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére.
- [4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes jóhírnevét nem sértette meg, mert a per tárgyát képező közlésnek nincs sértő jellege. Hivatkozott arra is, hogy a felperesnek mint közéleti szereplőnek fokozott tűrési kötelezettsége áll fenn, emellett a sérelmezett közlések nem csorbították társadalmi megítélését. A jogsértés megállapítása esetén a sérelemdíj iránti igényt nem vagyoni sérelem hiányában alaptalannak, illetve összegében eltúlzottnak tartotta. Kérte, hogy a bíróság vegye figyelembe, a perbeli cikk több mint négy éve jelent meg egy helyi (megyei szintű) internetes oldalon, a felperes nem adott be helyreigazítás iránti kérelmet, és négy évig nem követelt semmilyen elégtételt, így sérelemdíjat sem.
- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.portál hírportálon 2020. július 3-án „Saját aktivistáival játszatta el személy, hogy mennyire szeretik a fiatalok” címmel megjelent cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy olyan képet posztolt arról, mennyire szeretik őt a magyarok, amelyen egy pártos politikus is szerepelt. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 400.000 forint sérelemdíjat, ennek 2020. július 4. napjától járó késedelmi kamatát, 95.250 forint elsőfokú perköltséget, valamint az állam javára 36.000 forint elsőfokú eljárási illetéket.
- [6] Ítéletének indokolásában a Ptk. 2:42.§-ának, 2:43.§ d) pontjának, 2:45.§ (2) bekezdésének, 2:51.§ (1) bekezdés a) pontjának és a 2:52.§ (1)-(3) bekezdésének felhívásával és a 2:44.§ (1) bekezdésének körülírásával kifejtette, hogy a jóhírnév megsértését akkor lehet megállapítani, ha a hivatkozott kijelentés valótlan tartalmú és az érintett személyre nézve sértő tényállítás. Az alperes az állított tény valóságát bizonyítani nem tudta, annak sértő jellege pedig a teljes szövegkörnyezetre figyelemmel az általános tekinthető társadalmi értékítélet alapján megállapítható. A 7/2014. (III. 7.) AB határozatra hivatkozással rámutatott, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való alapvető jog sem jogosíthat fel senkit arra, hogy minden ténybeli alapot nélkülöző, nyilvánvalóan a lejáratást célzó, durva valótlanosságok állításával, közzétételével hozzon hátrányos helyzetbe egy közszereplőt. A bizonyíthatóan hamis tények nem állnak alkotmányos védelem alatt, a közszereplőket érintő valótlan, sértő tények rosszindulatú közlése nem megengedett. Összességében úgy foglalt állást, hogy a felperes ugyan közszereplő, azonban fokozott tűrési kötelezettsége a személyét sértő, nem vitatottan valótlan tényállításra nem terjed ki.

- [7] A Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a) pontja alapján ezért megállapította a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának megsértését, és a Ptk. 2:52.§ (1) bekezdése alapján az alperest sérelemdíj megfizetésére kötelezte. A sérelemdíj mértékének meghatározása során figyelemmel volt a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a felperesre és környezetére gyakorolt hatására és a sérelemdíj jogintézményének kettős funkciójára (a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja, másodlagosan a hasonló jogsértések megelőzését szolgáló magánjogi büntetés). Az alperes által megvalósított személyiségi jogsértést jelentős tárgyi súlyúnak tekintette, mert annak elkövetése nagy nyilvánosság előtt történt, a felróhatóság mértékét ugyancsak súlyosnak értékelte, mivel az alperes jelentős mértékben eltért a hitelesség követelményétől. A jogsértésnek a felperesre gyakorolt hatását illetően pedig azt vette figyelembe, hogy a jogsértés a felperes általános megítélését negatívan befolyásolta, politikusi hitelességét kérdőjelezte meg, alkalmas a felperesbe vetett választói bizalom megingatására. Azt is hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy miután a sajtó-helyreigazítás a jóhírnév megsértése esetén igénybe vehető speciális jogvédelmi eszköz, a felperest ért hátrány kompenzálása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy felperes kért-e sajtó-helyreigazítást, és annak sem, hogy az öt éves elévülési időn belül igényét mikor érvényesítette. Mindezen körülményekre figyelemmel – a kialakult bírói gyakorlatot is szem előtt tartva – a felperes által igényelt sérelemdíjat az okozott sérelemmel arányban állónak ítélte, és az alperest 400.000 forint és ennek 2020. július 4. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezte.
- [8] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes fellebbezett, amelyben annak megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíjban való marasztalásának mellőzését, harmadlagosan a felperes javára megállított sérelemdíj összegének 100.000 forintra történő leszállítását és késedelmi kamatban való marasztalásának mellőzését kérte. Fellebbezési érvelése szerint a sérelmezett közlés a felperesre nézve sértő jelleggel nem bír, társadalmi megítélése a vele kapcsolatban megjelent közlés következtében nem csorbult. Ennek során álláspontja szerint annak is jelentőséget kell tulajdonítani, hogy a közügyek demokratikus vitájában a vita érintettjei a történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a közéleti témában megjelent közlemények figyelemfelkeltésre és túlzásra hajlamos jellemzőivel. Másodlagos fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy a jogsértéssel okozott nem vagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, a személyiségi jogsértés megállapításának pedig nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozott, ilyen hátrányokat nem bizonyított, így a sérelemdíj mértékét az általános élettapasztalatok alapján bekövetkező hátrányok figyelembevételével kell meghatározni. Az általános élettapasztalatok alapján pedig nem vonható le olyan következtetés, mely szerint a felperes az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíjra lenne jogosult. A sérelemdíj leszállítására irányuló fellebbezés kapcsán kifogásolta, hogy az összegaszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság elmulasztotta indokolási kötelezettségét. Hangsúlyozta, hogy a sérelemdíj mint magánjogi szankció elsődlegesen a vagyoni elégtétel, a kompenzáció célját szolgálja, és csak másodsorban magánjogi büntetés, mely utóbbi a perbeli esetben nem érvényesülhet hangsúlyosan. Ezen túlmenően a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 226.§-ának (3) bekezdése szerint nem büntetendő rágalalmazás miatt annak a cselekménye, aki a rágalalmazást a közügyek szabad megvitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, feltéve, hogy cselekménye nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására. A Btk. ezzel büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján történő elkövetést, ami szintén kizárja a sérelemdíj magánjogi büntető jellegének érvényesítését ebben az ügyben, a polgári jogi szankció ugyanis nem veheti át a büntetőjogi szankciók szerepét. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a sérelmezett közlés azonos

időszakban más médiaplatformokon is megjelent, így a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni a nem vagyoni sérelem megállapításánál. Vélemezendő, hogy a felperest ért nem vagyoni sérelem mindezek együttes hatása, amely alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolja. Kérte annak figyelembevételét is, hogy a jogsértőként értékelt állítás nem a felperes személyiségét minősíti, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkozik, ráadásul a közvélemény a felperes vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli. Mindezen túlmenően a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdeke nem csupán a jogsértés megállapításánál, hanem a jogsértés szankcióinak alkalmazásánál is értékelendő körülmény, emellett a jogsértés bekövetkezése óta több mint négy év eltelt, a hírek így aktualitása nincsen. A késedelmi kamat iránti igény elutasítását arra figyelemmel kérte, hogy a bíróság a sérelemdíj összegét a jelenkori értékviszonyok alapján köteles meghatározni.

- [9] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait a tényállítás sértő voltára vonatkozóan, kiemelve, hogy a cikk a közfelfogás szerint elítélendő magatartást tulajdonított neki (a felperesnek), mely alkalmas a róla alkotott kép hátrányos megváltoztatására. Az alperes gondatlan magatartására visszavezethető, valótlan tényállítás mellett súlytalan a közszereplői minőségére való hivatkozás. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 2:52.§ (1) bekezdése szerinti igénye kapcsán nem köteles bizonyítani az őt ért nem vagyoni hátrányt, a köztudomású tényekre alapított hivatkozása is elfogadható. Az alperes sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nem vagyoni hátrány, sem a felróhatóság hiányát nem igazolta, azt meg sem kísérelte. Hangsúlyozta, hogy a hamis állítás az alperes által működtetett több internetes felületen is megjelent, ami erősíti a megalapozottság látszatát és növeli az azt megismerők körét. A sérelemdíj leszállítását azért tartotta indokolatlannak, mert úgy ez a jogkövetkezmény jelképes összege miatt a jogintézménnyel elérni kívánt joghatások kiváltására nem alkalmas.
- [10] A fellebbezés nem alapos.
- [11] A másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369.§ (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében az elsőfokú bíróság által megállapított tényekből eltérő jogi következtetést nem vont le, a megállapított tényeket másként nem minősítette.
- [12] A jóhírnév megsértésére alapított személyiségi jogi perben is megfelelően alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában kifejtettek szerint a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni.
- [13] A „felperes pártelnök pedig egy képet posztolt arról, mennyire szeretik őt a magyarok, gyorsan kiderült, hogy a képen egy párt-politikus van” szövegrész azt fejezi ki az olvasók számára, hogy a felperes az általa közzétett fényképfelvételen valótlanul mutatja be a vele szemben megnyilvánuló szimpátiát, ezzel az embereket manipulálja. Az alperes által sem vitatott valótlan közlés az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint sértő a felperes személyére vonatkozóan, mivel az őt a nyilvánosságot meg nem engedett eszközökkel befolyásoló, a választókat megtévesztő személyként ábrázolja, amely alkalmas arra, hogy egy politikus, egy pártban vezető tisztséget betöltő személy társadalmi megítélését hátrányosan változtassa meg, a választói bizalmat megingassa, hitelességét megkérdőjelezze.
- [14] Valótlan tények állítása (híresztelése) esetén súlytalan az alperesnek az a védekezése, hogy a társadalom tagjai a politikai nyilvánosság működésének kiismerése folytán képessé váltak a közlés megfelelő kritikával, körültekintéssel történő értékelésére. Az olvasók kételkedésére

való hagyatkozás a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 10.§-ban megjelenő tájékoztatási követelményekkel is ellentétes lenne.

- [15] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését, hogy a felperes a jogsértés miatt a Ptk. 2:52.§ (1) bekezdése alapján sérelemdíjra jogosult, és annak a Ptk. 2:52.§ (3) bekezdésében részletezett szempontok szerint meghatározott mértékével is egyetértett.
- [16] A felperes mint politikai közszereplő valóban önkéntes elhatározása révén vált a közügyek alakítójává, nem vitásan hatékonyabban tud fellépni tömegkommunikációs eszközökkel az őt ért támadásokkal szemben, valamint a vele szemben kifejtett bírálatokat a nyilvánosság másképp, elsősorban politikai érdekek mentén kezeli {7/2014. (III. 7.) AB határozat [57] bekezdés}. Ezek a szempontok alapozzák meg a fokozott tűrési kötelezettséget az őt érintő megnyilvánulásokkal szemben. Ugyanakkor e jellemzők nem eredményezhetik a véleménynyilvánítási és sajtószabadság tág határain is átlépő jogsértő valótlan közlés rá, mint közszereplőre gyakorolt hatásának bagatellizálását. A személyéről kialakult társadalmi értékítélet védelmére a közszereplő felperes is jogosult, az őt érintő valótlan és sértő tény széles nyilvánosság előtti közlésével okozott joghátrány kompenzációja érdekében a sérelemdíjban történő marasztalás nem volt mellőzhető.
- [17] Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette azt is, hogy a személyiség megsértésével okozott hátrány pénzbeli ellensúlyozásának kettős funkciója van: egyfelől kompenzációs szerepet tölt be, másfelől magánjogi büntetésnek is tekinthető, preventív célzattal, a hasonló jogsértések megelőzése érdekében. A kompenzáció az elszenvedett sérelem hozzávetőleges, alternatív kiegyensúlyozása olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával, amely az elszenvedett sérelemért arányosnak becsült, más nemű – pénzben kifejezett – előnyt nyújt. A magánjogi büntetés pedig nem más, mint pénzbeli elégtételadás. A sérelemdíj iránti kereseti kérelmet a polgári per bíróságának a Ptk. felhívott rendelkezései alapján kell megítélnie, a személyiségi jogokat szükségszerűen más jogkövetkezményekkel és eltérő keretek között védő Btk. rendelkezései alapján polgári perben döntés nem hozható. Az alperes álláspontjával szemben a sérelemdíjban való marasztalás lehetőségét biztosító törvényi rendelkezések céljának nem felel meg annak indokolatlan mellőzése, illetve az olyan alacsony összegű sérelemdíjban való marasztalás, amely nem alkalmas sem a sérelem közvetett kompenzálására, sem a magánjogi büntetés jogsértéstől visszatartó preventív hatásának a kifejtésére.
- [18] A másodfokú bíróság is abból indult ki, hogy az alperes által megjelentetett cikk valótlan tény közlésével tisztességtelen politikus benyomását kelti a felperesről, mely állítás alkalmas a politikusba vetett közbizalom megingatására, a felperes társadalmi megítélésének negatív befolyásolására, így a jogsértés a felperesnek köztudomás szerint is [Pp. 266.§ (2) bekezdése] nem vagyoni sérelmet okozott. Ezzel szemben az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a Ptk. 2:52.§ (2) bekezdésében írt megdönthető vélelemre tekintettel a felperest nem érte a sérelemdíj megítélését szükségessé tevő nem vagyoni hátrány, amelynek nem tett eleget.
- [19] Azt is hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelembe veendő körülmények nem mindegyike áll közvetlen okozati összefüggésben a sértettnél jelentkező hátrány nagyságával. A sérelemdíj meghatározásakor a jogintézmény büntető funkciójára az okozott hátrány nagyságától függetlenül kell figyelemmel lenni (BH2020. 235.). Hasonló a helyzet a felróhatóság mértékével is. Ezek a szempontok egymástól függetlenül is értékelendők, és bár a fentiekből kitűnően nem szükségszerű, hogy kapcsolatban legyenek a jogsértés sértettre és környezetére gyakorolt hatásával, jellemzően ez az összefüggés mégis kimutatható. Utóbbi körben egyetértett a másodfokú bíróság a felperesnek azzal az álláspontjával, hogy az ismétlődő, újra és újra több felületen a nyilvánosság elé kerülő valótlan közlés növelheti a hamis állítás hitelességének érzetét, fokozottan alkalmas lehet arra, hogy a közvélekedés részévé váljon és az érintettől kialakult

társadalmi értékítéletet befolyásolja. Mindennek abból a szempontból is jelentősége van, hogy bár a sérelemdíj mértékének meghatározásánál figyelembe vehető mérlegelési szempont, hogy az adott ügyben keletkezett más sajtócikkek kapcsán korábban milyen összegű sérelemdíjak kerültek megállapításra (Kúria IV.Pfv.20.588/2025/4-II. számú ítélet), amely indokolhatja alacsonyabb összegű sérelemdíj megállapítását is, azonban a többszöri közlés fentebb részletezett hatásának értékelése ebben az esetben sem mellőzhető. A perbeli esetben a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, az elsőfokú bíróság által részletezett, a felperest ért nem vagyoni sérelmekre, valamint a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójára is figyelemmel a felperes által megjelölt összegű sérelemdíj az alperes részéről általánosságban hivatkozott, de konkrétan nem nevesített, más sajtócikkek kapcsán folyamatban volt peres eljárások mellett sem tekinthető eltúlzottnak.

- [20] Az igényérvényesítés elévülési idő leteltéhez közeli időpontjából pedig az elsőfokú bíróság helyes következtetése szerint a felperest ért hátrány súlyára nem lehet következtetni, így ez a hivatkozás sem indokolta a sérelemdíj leszállítását.
- [21] A másodfokú bíróság mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy a sérelemdíj elsőfokú bíróság által kifejtett indokok alapján meghatározott összege a jogsértéskori értékviszonyok alapján szükséges a felperest ért hátrányok ellentételezésére, ezért a marasztalás mellőzésére, illetve leszállítására irányuló alperesi fellebbezést nem teljesítette. A Ptk. 6:534.§ (1) bekezdésében foglalt szabály alkalmazása, a kártérítés (sérelemdíj) mértékének az ítélethozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerinti meghatározása a bíróság számára csak lehetőség, ezért a fellebbezésben felhozott indokok a késedelmi kamatban való marasztalás mellőzéséhez nem vezethettek.
- [22] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [23] Az alperes fellebbezése eredménytelen maradt, a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a felperes által a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 12.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdés a) pontjára, valamint (2) és (5) bekezdésére figyelemmel felszámított 44.450 forint összegben.
- [24] A másodfokú bíróság a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78.§ (4) bekezdése szerint fizesse meg, egyúttal a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján tájékoztatta az alperest az esedékesség időpontjáról, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokról.
- [25] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§ (1) bekezdés a)-c) pontjaiban írt feltételek hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2026. január 19.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró